

LALA HOU

Není tu. Ještě před kostelem vypadl z rukávu
panence Marii, po kolmé zdi oběhl kruh
hodinových rafií, umpará ric lala hou.

Kde trčí. Chronos na ocet přiživující kyselost deště
je agresivně fit, a když tmu pročísnu,
v jejích koutech zapikává se dynamit, umpará ric
lala hou.

A už jdou. Staré vzteklé časy plus tucet
příbuzných s genetickou vadou *neumím vypnout*
sem si to rázuje, umpará ric lala sí.

K poslední, přežité koncovce: vůbec, ale vůbec
nelituji, že nepíšu ořezanými tužkami, neboť
kdybych ji probodl a pohodil do louže, která se tu
dělá s vodou jen na oko, kdybych zažil její zuřivé
vzkříšení protikusem křtu, tak černé a plné – pak
na viděnou v ústavu pro choromyslné.

Zatím poslali pro jiného. Jenže není tu. Kde trčí.
Někde tam, přičapnutý na bobku, natažené ruce
před sebe má a mile a s úsměvem promlouvá do
starého muže.

Jednoho by napadlo – za průtrže mračen vykrádá
hroby, ale on jen tráví čas s otcem, bývá totiž nad
sílu mrtvých zbytkem svých žaludků rozkládat
vteřinové pyrė, už mateřské mléko jím chutná
a jednoho by napadlo –

Umpará ric lala hou, čímže jsme to živi? Jakou,
k čemu tekutou přísahou?